τ' ἀνοίξης καὶ νὰ τὰ κρύψῃς. Πρόσεξε μὴν τὰ πετάξῃς στὴ φωτιὰ γιατὶ δὲν κάνει.

Καὶ τὴν ἔβαλε πάλι ἀπάνω στὸ ἄλογο καὶ πάλι τῆς φάνηκε σὰν νὰ τὴν πῆρε ὁ ἀέρας καὶ τὴν πέρασε ἀπάνω ἀπὸ λαγκάδια καὶ βουνά, ὥσπου τὴν ἔφερε στὸ σπίτι της πρὶν νὰ ξημερώσῃ.

Ὁ κατσονιλᾶτος τὴν ἄφησε στὴν αὐλὴ κι' ὥς νὰ γυρίσῃ ἡ μαμμὴ νὰ τοῦ πῇ νὰ κοπιάσῃ μέσα γιὰ νὰ πιῇ ἕναν καφέ, ἐκεῖνος εἶχε χαθῆ μαζὶ μὲ τ' ἄλογό του.

Σὰν μτῆκε μέσα ἡ μαμμή, ἄνοιξε τὸ σακκὶ γιὰ νὰ βρῇ τὰ φλωριά, μὰ βρῆκε μέσα... κρεμμυδότσουφλα. Ἀπὸ αὐτὸ κατάλαβε ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κατσούλα ἦταν Καλλικάντζαρος, γιατὶ οἱ Καλλικάντζαροι μαζεύουν κρεμμυδότσουφλα καὶ τἄχουν γιὰ παράδες. Γι' αὐτὸ κι' οἱ Βλάχοι δὲν ρίχνουν ποτὲ τὰ κρεμμυδότσουφλα στὴ φωτιά.

* * *

Ἐπίσης πιστεύουνε οἱ Βλάχοι πὼς τὴ νύχτα μπαίνουν οἱ Καλλικάντζαροι στὰ μαντριὰ καὶ μαδοῦν τὰ μαῦρα γίδια. Τὰ πρόβατα δὲν τὰ πειράζουνε.

Μὲ τὶς τρίχες ποὺ βγάζουν ἀπὸ τὰ μαῦρα γίδια, φκιάνουν τὶς καπότες τους. Στὸ μέρος ὅμως ποὺ θὰ μαδηθοῦν τὰ γίδια, γίνεται πληγὴ καὶ ἀποφέρουνε τὰ ζῶα.

Γιὰ τοῦτο οἱ Βλάχοι, γιὰ ν' ἀπομακρύνουν τοὺς Καλλικαντζάρους ἀπὸ τὰ μαντριά, βάζουνε ἀγριοσπαραγκὲς καὶ κρεμοῦν στὴν πόρτα τους ἀγριοκρόμμυδα. Στὴ γυμνὴ κεφάλα τῆς ἀγριοκρομμύδας ποὺ φαίνεται σὰν γυμνὸ κεφάλι, μπήγουνε κάρβουνα γιὰ μάτια κι' ἕνα ξύλο γιὰ μύτη, καὶ βάζουν καὶ μιὰ κόκκινη πιπεριά, ἐκεῖ ποῦναι τὸ στόμα. Ἔτσι φαντάζει ἡ κρομμύδα σὰν ἕνας ἄνθρωπος παράξενος.

* * *

Οἱ Καλλικάντζαροι ὅμως κάνουνε καὶ ἀστεῖα. Κάνουν ἔρωτα μὲ τὶς γρηές, τοὺς φοροῦν κορδέλλες καὶ λουλούδια στὸ κεφάλι, καὶ τὶς περιφέρουν σὰν νύφες στὰ γλέντια τους.

Γι' αὐτὸ καμμιὰ γρηὰ δὲν βγαίνει νύχτα ἔξω ὅσο βαστοῦν τὰ δωδεκαήμερα. Ὑπάρχει μάλιστα σχετικῶς κι' ἕνα βλάχικο τραγοῦδι, περιαχτικὸ γιὰ τὶς γρηές, τὸ ὁποῖο παραθέτουμε ἐν μεταφράσει :

Μωρὴ γρηὰ τρελλόγρηα,
τρελλόγρηα, ζουρλόγρηα,
μάσε τὰ φουστάνια σου,
κάτσε γνέο' τὴ ρόκα σου,
καὶ μὴ νυχτοπερπατᾶς.
Τοῦρλα 'μπρός καὶ τοῦρλα πίσω,
φύγε νὰ μὴ μαγαρίσω ! . . .

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ... ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Πρὸ ἑνὸς περίπου αἰῶνος, στὴν εἴσοδο μιᾶς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως τῆς Γαλλίας, βρισκόταν ἕνα πανδοχεῖο μὲ τὸν τίτλο: «Ξενοδοχεῖο τοῦ γαϊδάρου». Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου, καθὼς καὶ ἡ θυγατέρες του ποὺ τὸν ἐβοηθοῦσαν στὴ δουλειά, φερνόνταν μὲ τόση περιποίησι στοὺς ξένους των, ὥστε ἡ πελατεία τους μέρα μὲ τὴν ἡμέρα αὔξανε καὶ καθένας ποὺ ἔρχανε στὴν πόλι ἐκεῖ κατέλυε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἐπειδὴ ἡ ἐργασία τοῦ καταστήματος πήγαινε ὅλο καὶ καλύτερα, ὁ ξενοδόχος ἐπλούτισε καὶ τότε πειὰ ἀπεφάσισε νὰ προβῇ σὲ μιὰ ἀναγκαία διόρθωσι. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ἡ ὀνομασία τοῦ πανδοχείου τοῦ φαινόταν κακόηχη κι' ἐπειδὴ τὴν ἴδια παρατήρησι τοῦ εἶχαν κάνει καὶ μερικοὶ φίλοι του, ἀποφάσισε νὰ τὴ μεταβάλῃ εἰς «Ξενοδοχεῖον τοῦ πρίγκηπος».

Τὴν ἴδια μέρα τῆς ἀλλαγῆς κάποιος συμπατριώτης του ἀγόρασε τὸ ἀπέναντι τοῦ πανδοχείου σπίτι, τὄκανε ξενοδοχεῖο καὶ κόλλησε στὴν εἴσοδό του τὴν ἐπιγραφή: «Ξενοδοχεῖο τοῦ γαϊδάρου».

Μόλις ἐπέρασαν λίγες ἡμέρες, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ «Ξενοδοχείου τοῦ πρίγκηπος» κατάλαβε τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀτερισκεψίας του. Ὅλοι οἱ ξένοι ποὺ ἐπισκέπτονταν τὴν πόλι γιὰ πρώτη φορά, ζητοῦσαν νὰ ὁδηγηθοῦν στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ γαϊδάρου», γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχαν ἀκούσει τόσα καλά. Οἱ ὁδηγοί τους, φυσικά, τοὺς ἔφερναν στὸ νέο ξενοδοχεῖο ποὺ μόλις εἶχε ἀνοίξει ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασίες ὑφίσταντο διαρκῶς μείωσι.

Ἔτσι δὲν εἶχε περάσει οὔτ' ἕνας χρόνος καί, ἐνῶ ὁ νέος ξενοδόχος ἔβλεπε καθημερινῶς τὴν πελατεία του ν' αὐξάνεται, ὁ παλιὸς ἐκινδύνευνε νὰ διαλύσῃ τὸ κατάστημά του. Γιὰ νὰ προλάβῃ λοιπὸν τὴν καταστροφὴ ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε, ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ τὴν ἑξῆς συμπλήρωσι στὸν τίτλο τοῦ ξενοδοχείου του :

«***Ξενοδοχεῖον τοῦ Πρίγκηπος . . . πρώην Γαϊδάρου !***».

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Τί εἶπαν οἱ προφῆτες γιὰ τὴ γέννησι. Πῶς ἐπαλήθευσαν ἡ προφητεῖες τους. Συμβολισμοὶ τῆς Γραφῆς. Ὅπου ὁ Δαυὶδ περιγράφει τὸ θεῖον πάθος. Ὁ Σωκράτης προαναγγέλλει τὸν Χριστό. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ Ἀθηναῖοι κ.τ.λ.

Πρῶτοι οἱ μεγάλοι καὶ θεόπνευστοι προφῆτες τῆς Γραφῆς προαναγγείλαν, αἰῶνας ὁλοκλήρους πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος στὸν κόσμο, τὴ γέννησί του. Ἡ σχετικὲς μάλιστα προφητεῖες τους ἐπαληθευσαν ἐπὶ λέξει.

Ἔτσι ὁ προφήτης Ἠσαΐας εἶπε :

—«***Ἰδοὺ ἡ Παρθένος εἰς τὴν γαστέρα θὰ ἔχῃ καὶ θὰ γεννήσῃ υἱὸν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ***».

Ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ συμβολισμοὶ ποὺ ἀναφέρονται στὴν Ἁγία Γραφή, σχετικὰ μὲ τὴ γέννησι τοῦ Σωτῆρος, ἐξεπληρώθησαν καὶ αὐτοί. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συμβολισμοὺς αὐτοὺς εἶνε καὶ τὸ θαῦμα τῆς διαβάσεως τῶν Ἑβραίων διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀδρόχους ποσί, τὸ ὁποῖον ἐξεικονίζει τὴν ἐκ τῆς Παρθένου ἀφθόρως γέννησιν τοῦ Μεσσίου.

* * *

Ἰδοὺ τώρα καὶ μερικὲς ἀπὸ τὶς προφητεῖες σχετικῶς μὲ τὸν Σωτῆρα :

Ὁ Μιχαῖος προεῖπεν ὅτι ὁ Σωτὴρ μέλλει νὰ γεννηθῇ στὴ Βηθλεέμ.

Ὁ Μαλαχίας πάλι εἶπε ὅτι ἐγγίζει ἡ ἔλευσις τοῦ Σωτῆρος καὶ τοῦ Προδρόμου.

Ὁ Συμεὼν καὶ ἡ Ἄννα, κατ' ἔμπνευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶπαν, ὅταν ὁ Ἰησοῦς, παιδάκι ἀκόμη, προσεχομάσθη στὸ ναό, ὅτι ἦταν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ σταυρωθῇ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Μαλαχίας τὰ εἶχε προφητεύσει ὅλ' αὐτά, καθὼς καὶ τὴν ἐπιφοίτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν Ἰωακεὶμ καὶ τὴν Ἄννα.

* * *

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἀνεγνώρισε καὶ ἀνεκήρυξε τὸν Ἰησοῦν Μεσσίαν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὡς περιστερὰ πετοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ. Ἐπίσης ἄκουσε συγχρόνως τὴν ὥρα ἐκείνη τὴ φωνὴ τοῦ Πατρὸς νὰ τοῦ λέῃ βροντερὴ ἀπ' τὸν οὐρανὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν γυιός του.

* * *

Ὁ Προφητάναξ Δαυὶδ περιέγραψε τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ στὸ σταυρὸ μὲ μεγάλη ἀκριβολογία, σὲ ὅλες τους τὶς λεπτομέρειες.

* * *

Ἐπίσης τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ ἐβεβαίωσαν καὶ οἱ ἀκούσαντες τὴν φωνὴν τῶν ἀγγέλων ἀγραυλοῦντες ποιμένες καὶ οἱ τρεῖς Μάγοι ποὺ πῆγαν νὰ τὸν προσκυνήσουν καὶ εἶδαν τὸν ἀστέρα ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.

* * *

Ὡσαύτως ὁ Σωκράτης, ὅταν δικάστηκε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ὡς «εἰσάγων καινὰ δαιμόνια», δηλαδὴ καινούργιους θεούς, εἶπε στὴν ἀπολογία του τὸ περίφημο ἐκεῖνο :

—«Ἐάν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πειθόμενοι στὶς κατηγορίες τοῦ Ἀνύτου, μὲ θανατώσετε, ἐμένα, ὁ ὁποῖος προσπαθῶ νὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ τὸ λήθαργο καὶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω στὸν ἀληθινὸ τὸ δρόμο, τὴν ὁπόλοιπο ζωή σας θὰ τὴν περάσετε μέσα σ' ἕναν ὕπνο καὶ σὲ μιὰ χαλαρότητα. Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἀποστείλῃ σὲ σᾶς κανέναν ἄλλον, ἐνδιαφερόμενος γιὰ σᾶς . . .».

Τετρακόσια χρόνια ὕστερα, οἱ Ἀθηναῖοι, σὰν νὰ θυμήθηκαν τὰ λόγια τοῦ Σωκράτους, ἔχτισαν ἕνα ναὸ στὴν Ἀθήνα, τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσαν «εἰς τὸν Ἄγνωστον Θεόν».

Αὐτὸν τὸν ναὸν εἶδε καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ τοὺς εἶπε, ὅταν ἦρθε στὰς Ἀθήνας :

—«. . . Περνῶντας καὶ κοιτάζοντας τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἱερά σας, βρῆκα κι' ἕναν βωμὸ ἀπάνω στὸν ὁποῖο ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ «Ἀγνωστῳ Θεῷ». Ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν ἀγνωστο Θεό, τὸν ὁποῖον σεῖς, χωρὶς νὰ τὸν ξέρετε, σέβεσθε, αὐτὸν ἤρθα τώρα ἐγὼ νὰ σᾶς ἀναγγείλω. Ὁ Θεὸς ποὺ ἔπλασε τὸν κόσμο καὶ ὅλα ὅσα βρίσκονται ἐπάνω εἰς αὐτόν, αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κύριος τῶν πάντων...».